

1 Bet ķeizara Tiberija piecpadsmītajā valdības gadā, kad Poncijs Pilāts bija zemes valdītājs Jūdejā un Hērods valdnieks Galilejā, un Filips, viņa brālis, valdnieks Iturejā un Trahonijā, un Lizanijs valdnieks Abilenē,

2 augsto priesteru Annas un Kajafas laikā, Dieva vārds nāca pār Jāni, Caharijas dēlu, tuksnesī.

3 Un viņš sāka staigāt pa visu Jordānas apgabalu, sludinādams grēku nožēlošanas kristību uz grēku piedošanu,

4 kā ir rakstīts pravieša Jesajas grāmatā: saucēja balss tuksnesī: sataisīt Tā Kunga ceļu, darīt līdzenas Viņa tekas!

5 Katrai ielejai jātop pildītai un katram kalnam un pakalnam nolīdzinātam, kas liks, tam jātop taisnam un, kas celmains, - par staigājamu ceļu.

6 Un visai miesai būs redzēt Tā Kunga pestīšanu.

Lūk. 3,1-6

Mīļā draudze!

Adventa laiks ir aicinājums mums visiem sagatavoties uz Kristus nākšanu mūsu sirdīs, mūsu pasaulē. Kāds teiks, ka Kristus taču jau ir dzīvojis, Viņš arī šodien ir pie mums, kāpēc tad mums vēl joprojām ir jāgatavojas, ka Viņš nāks pie mums?

Es tam pilnībā piekrītu, ka mums nav jāsāk pie nulles punkta. Kristus patiesi ir kļuvis par cilvēku, ir apliecinājis Dieva valstību, ir miris un augšāmcēlies par mums. Tā ir žēlastība, ko man nevajag vairs no jauna iegūt ar meditācijas, gavēšanas vai cita veida garīgiem varoņdarbiem. Mēs esam citā situācijā kā Jānis Kristītājs, kuram Jēzus vēl nebija pilnībā atklājies.

No otras puses, arī mums vienmēr atkal ir jāatgriežas pie šīs patiesības. Ir tūkstošiem lietu, kas mūs var novirzīt no paļaušanās uz Jēzu, kas mūs var sasaitīt un turēt gūstā.

Varbūt ar prātu es tam ticu, ka Jēzus ir mans Pestītājs, tomēr mana dziļākā būtība joprojām ir citu kungu varā. Tātad Adventa laiks varētu mums palīdzēt padziļināt savu ticību, lai mēs aizvien vairāk uzticamies Kristus žēlastībai.

Ir vēl viena lieta, kāpēc ir šis Adventa laiks. Līdzīgi kā mūsu personīgajā ticības dzīvē, kur mēs vēl neesam līdz galam sevi atdevuši Kristum, tā arī pasaulē daudzi notikumi joprojām liecina, ka Kristus tiek nostumts malā, ka ir pārāk daudz ciešanu un netaisnības virs zemes, lai mēs to tā vienkārši varētu saukt par Dieva gribu, par to teikt "paldies un alleluja". Vēl nav tas laiks pienācis, kad pasaule ir nonākusi pie sava mērķa, mēs joprojām esam ceļā un gaidām Kristus otrreizējo atnākšanu godībā. Adventa laiks var palīdzēt mums būt patiesiem, mēs varam iet Kristum pretim, bet tam nav jēgas, ja mēs savu dzīvi šeit iztēlojam kā ideālu vai arī bezcerīgu. Runa ir par mūsu attieksmi pret saviem līdzcilvēkiem, pret radību, kas mums ir uzticēta. Cik bieži mēs bēgam no realitātes, pieņemam to sapņu pasauli, ko piedāvā laikraksti, seriāli, nomierinošās zāles un šnabītis īstajā laikā un vietā. Kādreiz saka, ka visām mūsu domām ir jāiet pretī debesīm. Bet kā tad sanāk, - vai nav tā, ka Jēzus tieši atstāja debesis, lai nāktu pie mums virs zemes? Ja es eju Viņam pretī, man pašam vispirms jāpiezemējas, jāpazemojas un jākļūst cilvēcīgam. Tas nozīmē, ka mani var ievainot un aizskart, ka man nav drošības tīkla, kas mani pasargā no grūtībām un sāpēm. Arī tas pieder pie Adventa laika, ka es pārdomāju, kas man traucē būt par cilvēku.

Šodienas teksts sākas ar pretstatu. Tāpat kā stāstā par Kristus piedzimšanu Betlēmē, evaņģēlists Lūka arī šeit iezīmē to laiku, kādā norisinājās šie notikumi. Tas nav tikai, lai noteiktu datumu. Lūka, nosaucot vispirms politisko un reliģisko eliti, ar ķeizaru priekšgalā, un viņa pārstāvjiem Jūdejā, raksturo tā laika varenos. "*Redziet, kāda vara un kāds spēks! Katru dienu cilvēki klanās viņu priekšā un pielūdz naudu un slavu un priecājas, ka arī viņiem atkrīt kaut kas no viņu varenības. Bet paskatieties, ko dara Dievs: -*

Viņš neuzrunā tos tur augšā, bet atklāj Savu vārdu Jānim Kristītājam, tuksnesī. Tas nu gan ir interesanti!

Padomāsim, ko tas mums varētu nozīmēt. Mēs tik bieži esam centrēti uz tiem, kuriem ir vara. Visās ziņās mēs dzirdāam, ko varenie ir vai nav darījuši, par viņu strīdiem un - cik svarīgi viņi ir. Ja kaut kas neiet kā vajag, mēs sakām, tie tur augšā ir atbildīgi, un mēs tur neko nevaram darīt. Kā būtu, ja mēs Adventa laikā vienkārši liekam viņiem mieru, un tā vietā sameklējam sev vietu un laiku, kur varam būt vieni, būt lūgšanā kopā ar Dievu. Es meklēju sev savu tuksnesi – garīgā nozīmē. Es vienkārši mēģinu atsacīties no lietām, kas man atņem laiku būt kopā ar Dievu. Būt kādu brīdi klusumā, bez žurnāliem, televizora, mūzikas, darbiem. Sākumā tas vienmēr ir grūti, jo brīdī, kad manas atkarības nāk gaismā, tās parāda savu patieso seju, zobus un nagus. Es kļūstu nervozs un tramīgs. Bet es vienkārši turpinu lasīt Bībeli un lūgt Dievu. Un kaut kad pazūd tas nemiers, un ienāk cits Gars, kas mani stiprina un mierina. Es atkal esmu Kristus žēlastības gaismā.

Jānis sludina **“grēku nožēlošanas kristību uz grēku piedošanu”**. Tas ir diezgan sarežģīts tulkojums. Precīzāk būtu **“atgriešanās kristība grēku piedošanai”**. Grieķu valodā šeit tiek lietots vārds **“metanoia”**. Tas nozīmē burtiski **“pēc-domas vai pēc-prāta”**. Tātad šeit ir iekļauts tas, ka tu pārdomā savu rīcību, savu dzīvi, uz kurieni tu ej, vai tu tiešām dzīvo, kā Dievs to no tevis vēlas. Ja tā nav, tad ir jāmaina sava dzīve, nevajag turpināt darīt lietas, kas nav pēc Dieva prāta. Simboliski Jānis piedāvā nokristīties ar ūdeni, lai tavi grēki tiek nomazgāti, lai varētu sākt jaunu dzīvi.

Jāņa rīcība ir saskaņā ar aicinājumu no pravieša Jesajas grāmatas, 40. nod.:

“Saucēja balss tuksnesī: gatavojiet Kunga ceļu, dariet līdzenas Viņa takas! Katra ieleja lai top pildīta un katrs kalns un paugurs lai top zems, un līkumi lai top taisni un grambas par līdzenu ceļu. Un visa miesa redzēs Dieva pestīšanu.”

Pravietis 6. gadsimtā teica šos vārdus izsūtītajiem jūdiem Bābelē, lai viņi gatavojas lielām pārmaiņām, kas nāks ar jauno persiešu ķēniņu. Šeit ir atrodama sakne vārdam **“atgriešanās”** - ka jūdi varēs atgriezties mājās, no gūsta. Ja Jānis lieto šo vārdu, tad viņš aicina atgriezties pie Dieva, un sagatavot ceļu Pestītājam, kas ir Jēzus Kristus. Visu, kas mūs traucē Viņu ieraudzīt, ņemsim nost. Dariet līdzenas Viņa takas!

Visos laikos baznīcas vēsturē cilvēki ir meklējuši Dieva tuvību vienatnē. Viens no tiem bija Antonijs. Viņš bija pirmais, kas uzsāka mūku kustību. Viņš bija bagātu vecāku dēls. Kad viņam bija 20 gadi, tie nomira. Baznīcā viņš dzirdēja šos Jēzus vārdus bagātajam jauneklim no Mateja evaņģēlija 19. nodaļas: **“Ja tu gribi būt pilnīgs, tad noej, pārdod visu, kas tev ir, un atdod to nabagiem; tad tev būs manta debesīs; un tad nāc un staigā Man pakal.”** Antonijs to attiecināja uz sevi, pārdeva visu, kas viņam bija un sāka dzīvot kā vientuļnieks tuksnesī.

20 gadus viņš pavadīja pilnīgā vientulībā, cīņos guvis gara mieru un nodomu tīrību. Ar laiku viņš kļuva slavens un daudzi cilvēki nāca pie viņa pēc padoma. Es jums nobeidzot gribu izstāstīt vienu stāstu no Filokalijas, tuksneša tēvu mācības apkopojuma:

Reiz svētajam Antonijam divi brāļi lūdza pamācību. Viņš teica: **“Evaņģēlijā teikts – ja kas sit tev pa vienu vaigu, pagriez arī otru.”** (Mat. 5,39) **“To mēs nevaram,”** brāļi atbildēja. - **“Ja nevarat to, tad vismaz panesiet sitienu pa vienu vaigu!”** - **“Arī to nevaram.”** **“Ja arī to nevarat, vismaz nesietiet pretī, ja jūs sit.”** - **“Nevaram arī to.”** Tad svētais Antonijs teica savam skolniekam: **“Sagatavo tiem drusku barības, jo tie ir ļoti slimi!”** **“Ja jūs nevarat vienu un negribat otru, ko varu jums palīdzēt es? Ir jālūdz pašiem un jālūdz citiem, lai mostas jūsos Kristus gars un dedzība.”**

Lūgsim arī mēs, lai mēs dzīvotu Kristus garā! Āmen!

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 09.12. 2012. /